

Planuri de trecut, prezent și viitor

Toamna înseamnă pentru televiziuni o nouă grilă de programe, prezentată, de la an la an, din ce în ce mai îmbietor, mai zâmbitor și mai cuceritor. În cazul canalului România 1 noua înfățișare a coincis cu începutul stagiunii la Teatrul Național de Televiziune: pe 21 septembrie a putut fi văzut episodul-pilot din primul teleplay polițist autohton: **Poveste imorală** (regia: Constantin Dicu, după romanul omonim de Rodica Ojog-Brașoveanu, pe scenarii autoarei). Printre cei peste 80 de actori din distribuție telespectatorii pot avea bucuria să îi vadă pe Mircea Albulescu, Virgil Andriescu, Lamia Beligan, Florina Cercel, George Ivașcu, Draga Olteanu-Matei, Rodica Popescu-Bitănescu, Irina Petrescu, Gheorghe Visu, Camelia Zorlescu și pe Codruț Bălașa

(prezentat de regizor la conferința de presă drept „un copil incomod de deștept”), observați, suspectați, cercetați de „ofițerii criminaliști” Mihai Constantin și Cristian Iacob.

Realizat după toate regulile genului, cu urmăririi, bătaii, suspans, serialul constituie o premieră în producția națională de televiziune. Deocamdată, are doar zece episoade, putând fi însă prelungit cu până la cincizeci dacă va beneficia chiar de la început de cote ridicate de audiență.

Redacția de teatru – care produce pentru cele trei canale ale TVR (România 1, TVR 2 și TVR Internațional) – are încă multe surprize pentru stagiunea 2000–2001: se preconizează continuarea serialului **Căsătorie imposibilă** și a deja mult-apreciatei „Cabine de montaj”. Se anunță și

realizarea unui teleplay bazat pe dramatizarea romanului **La Medeleni** de Ionel Teodoreanu, precum și a unor seriale după scrieri de I.D. Sârbu, Iosif Naghiu, Cornel Udrea. Pe lângă producția proprie, redacția își propune să urmărească îndeaproape stagiunea teatrală din întreaga țară. Va difuza, de asemenea, un ciclu de documentare (**Hamlet la sfârșit de mileniu**, Festivalul Internațional – Sibiu 2000, Festivalul Dramaturgiei Românești – Timișoara 2000, Festivalul Național de Teatru), precum și înregistrarea unor spectacole preluate de la Teatrul „Radu Stanca” din Sibiu (**Idiotul și Argonauții**), Teatrul „Bulandra” (**Hamlet**) și Teatrul Național (**Azilul de noapte**) din capitală, Teatrul Național din Craiova etc.

Daria Dimiu

Roberta **Contra** Poveste imorală

Mihai Constantin
în Poveste imorală

Nimeni nu neagă mutațiile produse în spectacolul de teatru o dată cu apariția artei a 7-a și, apoi, a televiziunii. „Decupaj în cadru” ori „secvențialitate” există astăzi și în anumite montări scenice, așa cum teatralitatea poate fi adoptată și de cinema, nu doar în ecranizări. Genurile continuă totuși să-și păstreze convențiile care le conferă specificitate și farmec.

Pledoaria repetată a criticului (și de teatru, și de film!) pentru respectarea specificității genurilor devine însă ridicolă când nu este luată în seamă în nici un fel, nimeni nefiind interesat de specularea formidabilelor aturi ale televiziunii: în cazul teatrului – „atmosfera” și prim-planul, eclerajul și încadratura etc.; în cazul filmului – aceeași concentrare pe elementul

uman, folosirea inteligentă a ieșirii în *plein air* etc.

Nu este prima oară când producțiile Teatrului Național de Televiziune de la România 1 aspiră la condiția de producție cinematografică, de parcă acest statut ar implica de la sine și calitate. După un cert succes, semnalat ca atare – serialul **Căsătorie imposibilă** –, se abandonează definitiv matricea tradițională a teatralității și se optează pentru... serialitate cu orice preț, mizându-se pe *gustul* inculcat de telenovelele de import, care, într-adevăr, era timpul să fie contracarate într-un fel. Cum dramaturgii n-au răspuns – deocamdată – la provocarea lansată de Teatrul Național de Televiziune, care i-a invitat să scrie scenarii pentru/de seriale teatrale, iată că o reputată autoare

de romane polițiste s-a încumetat la un *maraton de toamnă*, propunând *Poveste imorală*. Carențele tin – fatalitate! – de profesionalismul schiop fiindcă, totuși, filmul are reguli care i-au asigurat succesul. Câștigul evident este aducerea pe micul ecran a unei distribuții valoroase: Draga Olteanu-Matei, Rodica Popescu-Bitănescu, Lamia Beligan, Florina Cercel, Irina Petrescu, Camelia Zorlescu, Carmen Stimeriu, Lia Bugnar, însoțite de Virgil Andriescu, Mircea Albulescu, Gheorghe Visu, Costel Constantin, George Ivașcu, Alexandru Bindea, Claudiu Istodor etc. Vedete sunt

Mihai Constantin și Cristian Iacob – un reușit tandem de polițiști non-conformiști, dotați în primul rând cu un haz teribil.

Cel puțin amuzantă poate fi situația creată în luna octombrie, când, după o destul de lungă tăcere, Studioul de Film TVR lansează cu pompă *Roberta* – serial polițist conceput special pentru televiziune de către Felix Anton Rizea. Regia este semnată de o speranță a cinematografului românesc în criză – Vali Hotea –, care însă nu pare a se fi acomodat pe de-a-ntregul cu marile exigențe ale micului ecran: ritmul alert al derulării

intrigii, calitatea imaginii etc. Cuplul de progatoniști Ilinca Goia – Șerban Ionescu, ziarista și operatorul TV, pare o reeditare reverențioasă a cuplului Gina Patrichi – Mircea Dane-luc dintr-un film de referință: *Proba de microfon*.

Venind în trena *Poveștii imorale*, care are avantajul unei chei comice, episodul-pilot al *Robertei* n-a depășit deocamdată cota banalității, reiterând uzate teme „comune”: prostituția, corupția. Dar „competiția” abia s-a declanșat...

Irina Coroiu

sdans

Pinocchio, prietenul Coppelliei

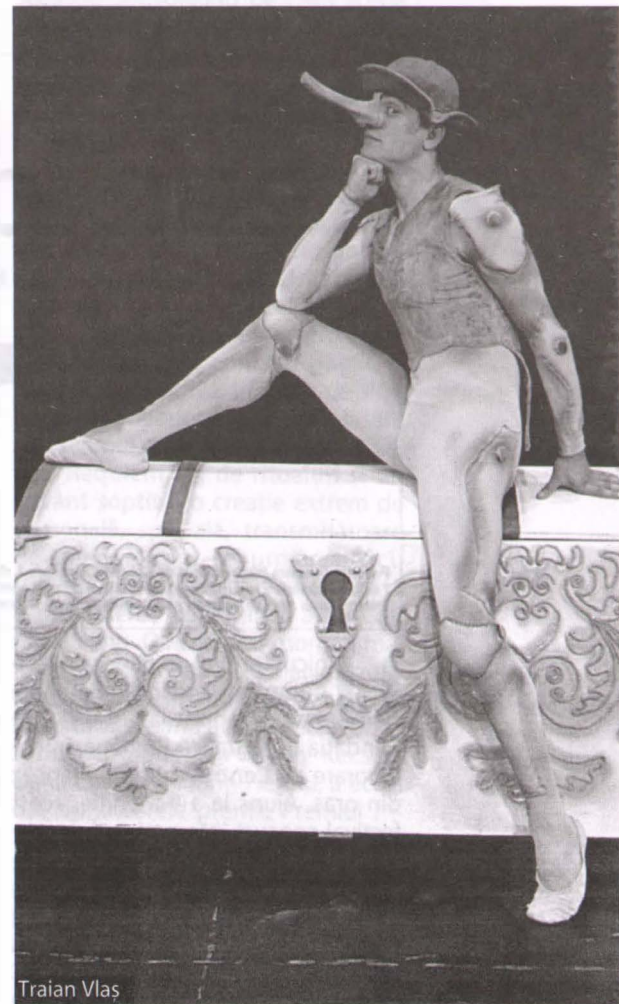
Elucru știut că spectatorii oricărui gen artistic trebuie „crescuți”. E ceea ce-și propun și baletele pentru copii, care, de cele mai multe ori, transpun în limbaj coregrafic povești binecunoscute din cărți și, mai recent, din filme de animație. *Cenușăreasa*, *Motanul încălțat*, *Spărgătorul de nuci*, *Crăiasa Zăpezii* sunt câteva titluri din repertoriul Teatrului de Balet „Oleg Danovski” din Constanța, al căror farmec nu a fost știrbit de inevitabila referire la varianta Disney.

Anul acesta, la inspirată inițiativă a impresarului care organizează tradiționalul turneu de toamnă al companiei în câteva țări din vestul Europei, a venit rândul lui *Pinocchio*, după Carlo Collodi. Libretul, semnat de Ana-Maria Munteanu, decupează povestea în două acte și mai multe tablouri, într-un mod eficient și nu lipsit de fantezie, reușind să nu omită episoade importante, dar dezvoltând sau adăugând unele, inexistente în original. Actul I devine astfel mai alert, iar momentele poetice, de meditație se regroupează în partea a doua.

Coloana sonoră, curățată într-un studiu performant de către Remus Munteanu, cuprinde lucrări de Bjelinski și Oulf pentru secvențele narrative, Chopin și Berlioz pentru cele în care accentul este preponderent coregrafic.

Fără să se amestece în „facerea pașilor”, regizorul Dominic Dembinski – un vechi iubitor al dansului – a contribuit sensibil la coerența spectacolului, echilibrând ponderea episoadelor, trasând jocurile de lumini și umbre, găsind rezolvări scenice inedite și degajând, în ultimă instanță, baletul de o cantitate excesivă de pantomimă.

Scenografa Eugenia Tărășescu-Jianu, secondată de Ana-Maria Ioneci, folosește câteva elemente de decor multifuncționale (cu aspect modest) și costume sugestive, de caracterizare tipologică, completate cu detalii de recuzită, în care desenul și culoarea suplinesc uneori bogăția materialului. Eroul premierei a fost, fără doar și poate, Călin Hanțiu. Vechi prim-solist al companiei, reconvertit de ceva vreme la creație, Călin Hanțiu se află totuși la prima producție a unui balet integral. Călin Hanțiu aduce cu *Pinocchio* un spectacol cuceritor, fără scăderi, plin de umor și poezie. Iar stilul pe care-l practică, un neo-clasic adaptat narațiunilor coregrafice, îi este atât de familiar încât creația devine o prelungire firească a carierei sale de interpret. De la maestrul Danovski a învățat cum să obțină maximum de efect vizual cu minimum de desfășurare de virtuozitate, cum să umple scena cu un ansamblu numeros, perfect lizibil în mișcare, cum să iasă din poveste atunci

Traian Vlas